Kulturutskottets betänkande 1976/77: 19

med anledning av motion om förbud mot amatörboxning

Motionen

I motionen 1975/76:185, vars behandling på förslag av kulturutskottet i betänkandet 1975/76:42 uppskjutits till 1976/77 års riksmöte har herr Sjöholm (fp) hemställt att riksdagen beslutar att utvidga förbudet mot professionell boxning till att avse all boxning samt att vidtaga den ändringen i lagen om förbud mot professionell boxning att ordet "professionell" utgår i såväl lagens beteckning som i lagtexten i övrigt.

Motionens motivering är i huvudsak följande. Då den professionella boxningen förbjöds 1969 intog statsmakterna den ståndpunkten att amatörboxningen inte borde förbjudas. Det förutsattes därvid att vissa, av en nordisk kommitté föreslagna säkerhetsföreskrifter skulle genomföras. Om den förutsättningen inte uppfylldes eller om det visade sig att föreskrifterna inte i tillräcklig grad undanröjde hälsoriskerna borde beslutet att inte förbjuda amatörboxningen omprövas.

Motionären anser att det kan bevisas att de förutsatta säkerhetsföreskrifterna inte följs. Mest påtagligt är det att man åsidosätter reglerna om 17 år som lägsta tillåtna ålder för den som deltar i boxning och om tidsintervall mellan matcherna om minst en vecka.

Sedan motionen väcktes har Riksidrottsstyrelsen vid sammanträde den 23 januari 1976 bifallit en framställning av Svenska boxningsförbundet om en sänkning från 17 till 15 år av åldersgränsen för erhållande av tävlingslicens.

Tidigare riksdagsbehandling

Efter förslag av Kungl. Maj:t i propositionen 1969:118 beslöt 1969 års riksdag anta ett förslag till lag om förbud mot professionell boxning. Vid behandlingen av detta lagförslag hade riksdagen också att ta ställning till två motioner med förslag om förbud även mot amatörboxning. Första lagutskottet, som behandlade propositionen och motionerna, erinrade i sitt av riksdagen godkända utlåtande 1969:51 om att en på Nordiska rådets initiativ tillsatt kommitté av medicinskt sakkunniga framlagt ett förslag till säkerhetsföreskrifter omfattande 16 punkter. Utskottet konstaterade att vissa av dessa säkerhetsföreskrifter redan tillämpades beträffande amatörboxningen i Sverige och att Svenska boxningsförbundet förklarat sig vilja medverka till införande av ytterligare föreskrifter enligt förslaget. Mot den bakgrunden och med hänsyn till kommitténs bedömning att ett genom-

förande av förslagen rimligen borde kunna väsentligt minska faran för hjärnskador som följd av boxning ansåg utskottet att man kunde underlåta att förbjuda amatörboxningen.

Vid 1971 års riksdag uttalade kulturutskottet i betänkandet 1971:3 följande med anledning av den då föreliggande motionen 1971:21 om förbud mot amatörboxning.

Då förslag nu ånyo föreligger om förbud mot amatörboxning vill utskottet kraftigt understryka att en förutsättning för att riksdagen skall kunna inta samma ståndpunkt som 1969 bör vara inte bara att de rekommenderade säkerhetsföreskrifterna – i den mån så inte redan skett – snarast möjligt genomförs utan något väsentligt undantag utan att man därutöver kontinuerligt arbetar på att minska riskerna för skador på grund av boxning. Utskottet vill särskilt framhålla vikten av att man energiskt fullföljer de undersökningar som redan påbörjats av vilket ringunderlag, vilka handskar och vilka hjälmar som är bäst lämpade att i möjligaste mån undanröja dylika risker. Utskottet räknar med att det nu anförda kommer att beaktas och anser sig därför inte böra tillstyrka motionen 1971:21.

En vid 1973 års riksdag väckt motion om förbud mot amatörboxning avstyrktes av kulturutskottet i betänkandet 1973:28. Utskottet anförde därvid följande.

Som framgått av det föregående har riksdagen under senare år vid två tillfällen haft att ta ställning till motionsvis framförda yrkanden om förbud mot amatörboxning. Vid båda tillfällena har yrkandena avvisats men samtidigt har i riksdagen kraftigt framhållits vikten av att boxningen endast förekommer under iakttagande av noggranna säkerhetsföreskrifter. Kulturutskottet förutsatte i sitt betänkande 1971:3 att de säkerhetsföreskrifter som på sin tid föreslagits av en nordisk kommitté av medicinskt sakkunniga snarast möjligt skulle genomföras utan något väsentligt undantag och att man därutöver kontinuerligt skulle arbeta på att minska riskerna för skador på grund av boxning.

När frågan om förbud mot amatörboxning nu ånyo aktualiserats anser sig utskottet inte ha anledning att inta någon annan ståndpunkt än 1971. Utskottet avstyrker därför motionen 1973:33 men vill ånyo framhålla vikten av att man genom noggranna säkerhetsföreskrifter söker eliminera alla risker för deltagarna i amatörboxningar.

Frågan om förbud mot amatörboxning aktualiserades ånyo vid 1974 års riksdag i motionen 1974:40. Vid behandlingen av denna motion uttalade kulturutskottet i betänkandet 1974:16 bl. a. följande.

När frågan om förbud mot amatörboxningen nu ånyo aktualiserats vill utskottet understryka att det är erfarenheterna från de senaste fem åren och inte från tid före 1969 års beslut som i första hand är av intresse. I de remissyttranden som utskottet inhämtat med anledning av motionen 1974:40 finns enligt utskottets mening inte några sådana uppgifter om boxningsskador som inträffat efter nämnda år att det finns anledning för utskottet att föreslå riksdagen att i fråga om förbud mot boxning inta någon annan ståndpunkt än 1969, 1971 och 1973. Utskottet som är medvetet om att de medicinskt sakkunniga remissinstanserna inte haft möjlighet att bygga

sina uttalanden på någon ingående inventering av eventuella boxningsskador vill emellertid – bl. a. med hänsyn till vad medicinska fakulteten i Göteborg anfört – ånyo framhålla vikten av att man genom noggranna säkerhetsföreskrifter söker eliminera riskerna för deltagarna i amatörboxningar. Med det nu anförda avstyrker utskottet motionen 1974:40.

Säkerhetsföreskrifterna

De i riksdagen vid behandling av frågan om förbud mot amatörboxning upprepade gånger åberopade säkerhetsföreskrifterna är utarbetade av en på initiativ av Nordiska rådet av de nordiska regeringarna tillsatt medicinsk expertkommitté. Kommitténs överväganden och förslag är redovisade i betänkandet "Boksningens medicinske skadevirkninger" (Nordiska utredningar 1967:16). Föreskrifterna omfattar 16 punkter. En av dem innebär att nedre åldersgränsen för deltagande i boxningstävlingar för amatörer bör höjas till minst 17 år. Som motivering härför har de sakkunniga framhållit att helt unga boxare i regel är mera övermodiga och oförsiktiga än de äldre boxarna. Ofta saknar de dessutom i högre grad tillfredsställande förståelse för eventuella risker och har inte hunnit tillägna sig en tillräcklig defensivteknik.

Från riksdagens sida har det – som framgått av det föregående – upprepade gånger gjorts uttalanden som innebär att säkerhetsföreskrifterna bör tillämpas "utan något väsentligt undantag".

Utskottet

Den professionella boxningen är sedan 1969 förbjuden i Sverige. I samband med att detta förbud infördes och vid upprepade tillfällen därefter har statsmakterna haft att ta ställning till frågan om boxningsförbudet borde utsträckas till att gälla även amatörboxning. Det har hittills inte ansetts föreligga tillräckliga skäl att föreslå en sådan utvidgning av förbudet, men det har varje gång förutsatts att detta ställningstagande borde omprövas om någon väsentlig punkt i de i det föregående angivna säkerhetsföreskrifterna inte iakttogs eller föreskrifterna visade sig otillräckliga för att i önskad grad undanröja hälsoriskerna (se första lagutskottet 1969:51, s. 16).

En av punkterna i säkerhetsföreskrifterna innebär att den nedre åldersgränsen för deltagande i boxningstävlingar för amatörer bör vara minst 17 år. Efter 1969 skedde i Sverige en anpassning till denna åldersgräns, men den tillämpas däremot, enligt uppgift, inte i övriga nordiska länder. Detta innebär att svenska deltagare i nordiska juniorboxningar genomsnittligt har mindre matchrutin än sina motståndare från de andra länderna. Svenska boxningsförbundet hävdar att detta förhållande innebär ett problem och har därför, som framgått i det föregående, i början av innevarande år utverkat riksidrottsstyrelsens bifall till en sänkning av åldersgränsen till 15 år.

Utskottet anser att beslutet om en sänkning av åldersgränsen innebär en väsentlig avvikelse från säkerhetsföreskrifterna.

I sakfrågan om amatörboxningen bör förbjudas eller ej gör utskottet samma bedömning som tidigare, nämligen att ett förbud f. n. kan undvaras under förutsättning att säkerhetsföreskrifterna iakttas utan något väsentligt undantag. Utskottet anser sig kunna räkna med att denna förutsättning kommer att beaktas av vederbörande. I annat fall bör frågan tas upp till förnyad prövning, och detsamma gäller om säkerhetsföreskrifterna visar sig otillräckliga.

Med anledning av den nackdel för svenska juniorboxare som är en följd av att olika åldersgränser tillämpas i de nordiska länderna får utskottet framhålla som önskvärt att regeringen i lämpligt sammanhang verkar för en enhetlig tillämpning inom Norden av den av den nordiska kommittén rekommenderade åldersgränsen.

Utskottet anser att riksdagen bör avslå motionen 1975/76:185 men samtidigt som sin mening ge till känna för regeringen vad utskottet anfört angående amatörboxningen.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet

att riksdagen dels avslår motionen 1975/76:185, dels som sin mening ger till känna för regeringen vad utskottet anfört angående amatörboxningen.

Stockholm den 23 november 1976

På kulturutskottets vägnar
GEORG ANDERSSON

Närvarande vid ärendets slutbehandling: herrar Andersson i Lycksele (s), Sundman (c), Nilsson i Agnäs (m), Leander (s), Eriksson i Ulfsbyn (c), Green (s), fru Frænkel (fp), fru Johansson i Uddevalla (s), herrar Norrby (c), Sörenson (s), fru Diesen (m), herr Alsén (s), fru Göthberg (c), herrar Bladh (s) och Richardson (fp).

GOTAB 52594 Stockholm 1976